

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.542 van 23 oktober 2008
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 juli 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 25 juni 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 1 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers kwamen het Rijk binnen op 12 september 2000 en dienden dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 29 januari 2001 werd deze asielaanvragen onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de minister.

1.3. Op 24 juni 2002 trof de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen na dringend beroep bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing stelden verzoekers op 22 juli 2002 een schorsingsberoep in bij de Raad van State, dat bij arrest van 7 juli 2004 verworpen werd.

1.4. Op 2 december 2002 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de minister besliste op 30 oktober 2007 om de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Het tegen deze beslissing ingediende beroep tot schorsing en nietigverklaring werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij een arrest van 19 februari 2008 (nr.7.445).

1.6. Op 3 december 2007 dienden verzoekers een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 18 december 2007 besliste de gemachtigde van de minister om de in punt 1.6. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Tegen deze beslissing werd een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat bij een arrest van 26 december 2007 (nr. 5.425) verworpen werd.

1.8. Op 11 maart 2008 dienden verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 18 juni 2008 besliste de gemachtigde van de minister de in punt 1.8. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Verzoekers werden hiervan op 25 juni 2008 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.10. Samen met de in punt 1.9. vermelde beslissing werden bevelen om het grondgebied te verlaten betekend.

Zij vormen de tweede bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. De eerste bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n.: Dat verzoekers reeds een eerste verblijfsmachtiging hebben aangevraagd op basis van genoemd artikel 9ter op 03/12/2007. Dat dit eerste verzoek op 18/12/2007 onontvankelijk werd verklaard (kennisname op 19/12/2007), aangezien betrokkenen hun identiteit en nationaliteit niet aantoonde. Dat ten eerste moet worden opgemerkt dat enkel voor Mv. Togonidze Natalia medische problemen worden ingeroepen, zodat de aanvraag enkel op haar van toepassing is en niet op Dhr. Togonidze Aleksey. Dat met het huidige verzoek Mv. Togonidze Natalia

opnieuw eenzelfde identiteitsdocument voorlegt als in de voorgaande aanvraag en welk reeds niet weerhouden werd in de beslissing van 18/12/2007. Dat daarnaast de aanvraag een schrijven toevoegt van de Georgische Ambassade waarin wordt gesteld dat beide personen een 'nationaliteitsattest' bij de Ambassade hebben aangevraagd en dat die aanvraag in onderzoek is. Dit attest dateert van 23/01/2008. Dat dit attest evenwel niet kan worden aanvaard als bewijs van identiteit of nationaliteit, aangezien het verzoek van beide echtgenoten op dit ogenblik juist in onderzoek is bij de Georgische autoriteiten - het attest zelf is geen bewijs van identiteit/nationaliteit -, ook kan dit attest niet aanvaard worden als een voldoende argumentatie om betrokkenen vrij te stellen van de verplichting de identiteit en nationaliteit aan te tonen d.m.v. een paspoort of identiteitskaart. Dat immers betrokkenen reeds sedert 12/09/2000 in België verblijven en sedert 24/06/2002 de asielaanvraag definitief afgesloten werd zodat betrokkenen reeds enkele jaren de tijd hadden zich bij hun nationale autoriteiten in regel te stellen en een paspoort aan te vragen. Dat hun aanvraag, waarvan een eerste verwijzing teruggaat tot het attest van 23/01/2008, een erg laattijdige poging is zich in regel te stellen met de eigen autoriteiten. Dat het onderzoek dat nu door de Georgische autoriteiten werd opgestart enige tijd in beslag neemt, kan betrokkenen op zich niet vrijstellen van de verplichting de identiteit en nationaliteit aan te tonen. Dat dit standpunt overigens in betrokkenes dossier ook reeds werd ingenomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen middels het arrest met nummer 5425 van 26/12/2007. Dat de geschreven aanvraag ook de mogelijkheid oppert dat beide echtgenoten de Georgische nationaliteit zouden hebben verloren. Dat de aanvraag stelt dat dit juist door de Georgische autoriteiten wordt onderzocht, hoewel zulks niet uitdrukkelijk blijkt uit het attest van de Georgische Ambassade. Dat de aanvraag verwijst een rapport van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken over mogelijk verlies van het Georgische staatsburgerschap. Dat ten eerste nog nergens uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkenen inderdaad het Georgische staatsburgerschap verloren zouden hebben. Dat het rapport waaruit geciteerd wordt ook uitdrukkelijk vermeld dat het Georgische staatsburgerschap enkel ontnomen kan worden middels een door de President genomen decreet. Dat de aanvraag noch de toegevoegde stukken op enigerlei wijze aantonen dat dergelijk Presidentieel decreet voor Mv. of Dhr. Togonidze zou zijn genomen. Dat zelfs indien zulks het geval zou zijn, de betrokkenen het statuut van staatloze kunnen aanvragen via Rechtbank van Eerste Aanleg en zij identiteitsstukken aan onze dienst kunnen voorleggen, afgeleverd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op basis van het statuut van staatloze. Dat de aanvraag derhalve onontvankelijk is."

2.2. De tweede bestreden beslissing zijn als volgt gemotiveerd:

"De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)."

2.3. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 23 en 191 van de Grondwet, van de artikelen 6, 7, 9ter, en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 16 van het Verdrag betreffende de status van Staatlozen en Bijlagen, ondertekend op 28 september 1954 te New York, goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960 (B.S., 10 augustus 1960), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals de schending van de artikelen 3, 8, en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) en de schending van het artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.4. In wat als een eerste onderdeel van het middel kan beschouwd worden, dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, betogen verzoekers als volgt:

"De in het middel aangeduide grondwetsartikelen en tevens het art. 3 E.V.R.M. garanderen dat eenieder die zich op het Belgisch grondgebied bevindt, het recht heeft te leven in menswaardige omstandigheden; Dat bijgevolg iemand die bewijst ernstig ziek te zijn, in behandeling is en waarvan aangetoond wordt dat

deze behandeling niet kan worden verder gezet in het land van oorsprong, niet kan verwijderd worden van het grondgebied omwille van overmacht en bijgevolg recht heeft op een beslissing, die haar of hem in staat dient te stellen, een leven te leiden overeenkomstig het bepaalde in de grondwet (Cass. 18/12/2000, www.juridat.be); Dat dit alles tevens wordt gegarandeerd door art. 3 E.V.R.M., dat geen uitzonderingen kent en een absoluut karakter heeft; Dat uit de voorbereidende werken, die tot het art. 9ter van de Vreemdelingenwet hebben geleid, dient afgeleid te worden, dat indien een ernstig zieke vreemdeling, de voorwaarde voor het overleggen van een paspoort of identiteitskaart, niet naleeft, deze toch niet zal worden verwijderd van het grondgebied (Pari. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1); Dat dus in elk geval in casu aan de ernstig zieke vreemdeling (en aan haar echtgenoot) geen bevel kan worden betekend om het land te verlaten, voor de eerste minstens op grond van art. 3 E.V.R.M., voor de 2de op grond van art. 8 E.V.R.M., zijnde een internationaal Verdrag in de zin van art. 6 Vreemdelingenwet;”

2.5. De voorbereidende werken bij artikel 9 ter van de vreemdelingenwet bepalen het volgende: “(...)het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.(...)” (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

2.6. Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 E.V.R.M. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn echtgeno(o)te om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het ingeroepen arrest van het Hof van Cassatie heeft trouwens geen betrekking op het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar op het recht op maatschappelijke dienstverlening door het OCMW in geval van medische overmacht.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.7. In wat als een tweede onderdeel van het middel kan beschouwd worden, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, betogen verzoekers als volgt:

“Dat het verder duidelijk is dat de verzoekende partij haar identiteit bewijst door middel van haar oude Sovjetpaspoort, waarvan de echtheid nooit in vraag werd gesteld; Dat de verzoekende partij wel degelijk aantoonst, door middel van de bijgevoegde verklaring van de Georgische autoriteiten, dat het haar hic et nunc niet mogelijk is, een geldig Georgische paspoort of een geldige Georgische identiteitskaart over te leggen; Dat het attest uiteraard niet bedoeld is als bewijs van identiteit, maar wel als een bewijs dat de verzoekende partij in elk geval voorlopig geen paspoort of identiteitskaart kan overleggen; Dat de verzoekende partij niet inziet waarom de door de Georgische overheden afgeleverde verklaring niet kan worden beschouwd als de reden waarom de vreemdeling geen paspoort of identiteitskaart kan voorleggen; Dat het Arrest van 26/12/2007, uitsluitend verweert aan de verzoekende partij zich niet in verbinding te hebben gesteld met de Georgische autoriteiten, alvorens het vorige regularisatieverzoek in te dienen, hetgeen de verzoekende partij thans wel heeft gedaan; Dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken een omgekeerde redenering wordt gevolgd, want iemand die bewijst ernstig ziek te zijn, dient toegelaten te worden op het grondgebied en kan niet onwettig in België verblijven (voetnoot nr. 166 in “Artikelen 9, 9bis en 9ter Vreemdelingenwet”, L. Denys, Migratie- en Migrantenrecht, nr. 12, p. 52);”

2.8. Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen die allen tot doel hebben de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke

motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekers voeren de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (*cfr.* R.v.St., nr. 116.486, 26 februari 2003).

2.9. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.10. Artikel 9 ter, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “§ 1. *De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.*” De memorie van toelichting bij dit artikel bepaalt het volgende: “(...) behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is; (...)”. *Gedr. St.*, Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 35).

- Artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen somt de documenten op die een vreemdeling dient neer te leggen ter ondersteuning van zijn aanvraag artikel 9 ter van de vreemdelingenwet :

(...) 1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 ter, § 1, derde lid van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9 ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

(...)”

- Artikel 7, § 2, eerste lid van voormeld koninklijk besluit van 17 mei 2007 bepaalt het volgende:

“Onverminderd artikel 9 ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.”

2.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf documenten voegden waarvan ze beweren dat het hun oude Sovjetpaspoorten zijn. De bestreden beslissing verwijst op dit vlak naar de in punt 1.7. bedoelde beslissing, die hieromtrent het volgende stelde:

“(...) De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen: Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n.: Dat het gemotiveerd schrijven verwijst naar de bijgevoegde bewijzen van identiteit, m.n. “de oude Sovjetpaspoorten”. Dat inderdaad een afschrift voorligt van twee documenten in originele taal. Dat ten eerste dient te worden opgemerkt dat deze voorgelegde stukken niet voorzien zijn van een beëdigde vertaling, zodat de correcte inhoud van de documenten niet blijkt.

Dat ten tweede, als het oude Sovjetpaspoorten betreft, dit niet kan volstaan als een voldoende bewijs van identiteit en nationaliteit. Dat de regelgeving betreffende de aanvragen op basis van artikel 9ter niet

uitdrukkelijk aangeeft dat de bewijzen van identiteit en nationaliteit geldig dienen te zijn, doch dat het overduidelijk is dat de voorgelegde bewijzen van identiteit en nationaliteit wel een correcte informatie dienen te bieden. Dat de Sovjet-Unie niet langer bestaat, dat de betrokkenen bovendien stellen sinds het uiteenvallen van de Sovjet-Unie de Georgische nationaliteit te bezitten, zodat bewijs voorgelegd moet worden dat zij inderdaad de Georgische nationaliteit bezitten. Dat dit niet kan d.m.v. bijvoorbeeld een Sovjet-Russisch paspoort. Dat het immers perfect mogelijk is dat betrokkenen bijvoorbeeld een andere nationaliteit bezitten van een andere Ex-Sovjet staat, buiten de staat Georgië. Dat de aanvraag derhalve onontvankelijk is”

2.12. De zogenaamde “documentaire ontvankelijkheidsgrond” van artikel 9 ter verhindert niet dat vreemdelingen een zelfde stuk voorleggen dat zij eerder voorgelegd hebben ter ondersteuning van een eerdere aanvraag op grond van artikel 9 ter.

2.13. Daargelaten de vraag of oude Sovjetpaspoorten identiteitsbewijzen zijn, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers ook bij hun tweede aanvraag op grond van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet nalaten een beëdigde vertaling voor te leggen van hun stukken, zodat de correcte inhoud van deze stukken niet blijkt. Verzoekers geven in hun verzoekschrift ook geen uitleg waarom een vertaling van deze stukken niet werd voorgelegd. Verzoekers kunnen niet gevolgd worden in hun stelling dat de echtheid van hun paspoorten nooit in vraag werd gesteld. Bij gebrek aan vertaling kan niet worden nagegaan of de paspoorten betrekking hebben op verzoekers en wat de paspoorten precies bepalen. Dit zijn elementen die zich stellen voor het nagaan van de echtheid van de paspoorten.

2.14. Het attest van de Georgische ambassade in België dat verzoekers hebben voorgelegd bij hun in punt 1.8. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoekers een nationaliteitsattest hebben aangevraagd. Het attest van de Georgische ambassade in België stelt dat het bepalen van de nationaliteit van verzoekers enige tijd in beslag zal nemen en dat in de huidige stand van zaken hun nationaliteit nog niet kan bepaald omdat verzoekers niet beschikken over enig Georgisch document. Verzoekers geven zelf toe in hun verzoekschrift dat dit attest geen bewijs van identiteit of nationaliteit is. De bestreden beslissing motiveert op een uitgebreide en duidelijke wijze waarom dit stuk verzoekers niet vrijstelt van de verplichting hun identiteit aan te tonen door middel van een paspoort of identiteitskaart. Met hun blote betoog dat ze niet inzien waarom het stuk afgegeven door de Georgische ambassade hen niet vrijstelt van de verplichting hun identiteit aan te tonen door middel van een paspoort of identiteitskaart, kunnen verzoekers geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. De bestreden beslissing verwijt verzoekers die reeds sedert september 2000 in België verblijven uitdrukkelijk dat zij slechts in januari 2008 stappen zetten naar de Georgische autoriteiten toe om een nationaliteitsattest te bekomen. De bestreden beslissing verwijt verzoekers derhalve dat zij hun eigen nalatig gedrag niet kunnen inroepen ter verschoning van het gegeven dat zij geen paspoort of identiteitskaart kunnen voorleggen.

2.15. Verzoekers beweren verder dat *“iemand die bewijst ernstig ziek te zijn, dient toegelaten te worden op het grondgebied en kan niet onwettig in België verblijven”*. Hierbij vestigt de Raad de aandacht op het feit dat de toepassing van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet gepaard gaat met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Enkel indien een vreemdeling zijn effectieve verblijfplaats heeft in de gemeente waar hij zijn aanvraag gebaseerd op artikel 9 ter van de vreemdelingenwet indient en hetzij een identiteitsdocument neerlegt hetzij de onmogelijkheid aantoonst om het vereiste identiteitsdocument te verwerven, wordt zijn aanvraag ontvankelijk verklaard. In een tweede fase wordt nagegaan of de medische aandoening aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging in het Rijk. Het gegeven dat verzoekers ernstig ziek zijn, kan op zich niet leiden tot het ontvankelijk verklaren van hun verblijfsaanvraag.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.16. In wat als een derde onderdeel van het middel kan beschouwd worden, betogen verzoekers als volgt:

“Dat de aanvraag van de verzoekende partijen tot het bekomen van een regularisatie op medische gronden, niet alleen verwijst naar "een Nederlands rapport" (overigens het officiële rapport van de Nederlandse overheid), maar tevens naar de Georgische wet, meer bepaald het artikel 32 van de Wet op het Georgische staatsburgerschap; Dat in de aanvraag nergens wordt beweerd dat er een Presidentieel besluit zou zijn genomen geworden door Georgië, maar alleen dat uit het attest van de Georgische overheid, blijkt dat nagegaan wordt in hoeverre de verzoekende partijen als staatsburgers van Georgië kunnen beschouwd worden en dat dit een zekere tijd in beslag zal nemen; Dat de bewering van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat, indien iemand staatloos zou zijn, dat deze dan vlug vlug maar even voor de Rechtbank van Eerste Aanleg een procedure in erkenning van zijn of haar staatloosheid moet voeren, alvorens een verzoek tot regularisatie zou kunnen worden ingediend, niet alleen strijdig is met het Verdrag van New-York, dat elke discriminatie bij de rechtsingang uitsluit, maar tevens met de grondwetsartikelen in het middel aangeduid en met de art. 3 en 13 E.V.R.M., daar de procedure erkenning van staatloosheid, naar gelang van het betrokken arrondissement 6 maanden tot 3 jaar in beslag neemt en dus aan de zieke staatloze elke vorm van rechtsingang zou worden ontnomen; Dat immers het statuut van staatloosheid declaratief van aard is en iemand staatloos is van zodra het feit waardoor men staatloos is geworden zich heeft voorgedaan, in casu het mogelijke Presidentieel Besluit van de Georgische President; Dat eenieder het recht moet hebben op een daadwerkelijke rechtsingang, bij een nationale instantie ten einde zijn rechten te vrijwaren;”

2.17. Uit hun in punt 1.8. bedoelde aanvraag dat zich bevindt in het administratief dossier, blijkt dat verzoekers aanvoeren dat zij in overeenstemming met artikel 32 van de wet op het Staatsburgerschap van de Republiek Georgië *“hun staatsburgerschap kunnen verloren zijn.”* De bestreden beslissing stelt dat het verlies van de Georgische nationaliteit blijkens het door verzoekers neergelegde attest wordt onderzocht alhoewel dit niet uitdrukkelijk blijkt het voorgelegde attest. Verzoekers brengen hiertegen niets in. Verzoekers algemene, hypothetische en theoretische bespiegelingen aangaande hun staatloosheid door het *“mogelijke Presidentieel Besluit van de Georgische President”*, tonen niet aan dat er sprake is van een schending van de in het middel opgeworpen bepalingen.

2.18. Voor zover verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 23 en 191 van de Grondwet is het middel onontvankelijk aangezien het de Raad niet toekomt aan grondwetstoetsing te doen. Voor zover verzoekers de schending aanhalen van de artikelen 6 en 7 van de vreemdelingenwet is het middel eveneens onontvankelijk aangezien verzoekers verzuimen uiteen te zetten op welke wijze voormelde artikelen geschonden werd door de bestreden beslissingen. Voor het overige is het enig middel ongegrond.

2.19. Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. F. TAMBORIJN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. TAMBORIJN.

M. EKKA